

Arrest

nr. 54 791 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 oktober 2010 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 10 mei 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 oktober 2007.

Op 24 april 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 28 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 17 450 van 21 oktober 2008 worden aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat verzoeker indient, wordt bij beschikking van de Raad van State nr. 3642 van 9 december 2008 verworpen.

Op 19 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juni 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 november 2008 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 27 augustus 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 20 november 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

“(...) :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend door :

F. F., H. (R.R.: 090042357769)

Geboren te T. op 23.04.1990

Nationaliteit: Iran

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij verklaart werkwilg te zijn, heeft de module ‘Technologie Snack Tearoom’ gevolgd met het oog op het bekomen van een arbeidsbetrekking in de sector horeca (zijnde een knelpuntensector), legt een werkbelofte, een leerovereenkomst snackbarexploitant, een verklaring erkende stagetijd en een stageovereenkomst model A voor. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, verblijft bij zijn oom en diens Belgische vrouw, legt getuigenverklaringen voor, doet inspanningen om de Belgische taal en gebruiken eigen te maken en heeft school gelopen in een Vlaamse school, alwaar hij de lessen in het Nederlands gevolgd heeft), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot

de instructies van 19.07.2009. Dit element kan dan ook niet in betrokkene's voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de ordediensten en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij omwille van economische, humanitaire en veiligheidsredenen onmogelijk naar Iran kan terugkeren. Echter, hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 30.10.2007, werd afgesloten op 21.10.2008 met de beslissing 'Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 27.08.2009, werd afgesloten op 28.09.2009 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 28.09.2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – zijnde iets minder dan een jaar (wat betreft de eerste) en iets meer dan een maand (wat betreft de tweede asielprocedure) – was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden. (...).

Op 18 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

“(...)

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Op 28.09.2009 nam de Dienst vreemdelingenzaken de beslissing “weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, hem rechtstreeks ter kennis gebracht. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 28.09.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel

Schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd 15 december 1980, B.S. 31 december 1980, afgekort Vreemdelingenwet)

Toepassen discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

De verwerende partij merkt op dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich echter geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie., te blijven toepassen.

Bovendien, gelet op het feit dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een discretionaire bevoegdheid heeft, kan van deze instructies afgeweken worden en kunnen deze instructies bijgevolg ruimer geïnterpreteerd worden. Te meer ze vernietigd werden door de Raad van State.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies

was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omliggende kader van de instructies vallen.

Regeringsinstructies

De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op criterium 2.8.B, aangezien de verzoekende partij geen arbeidscontract kan voorleggen.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met de specifieke omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij is als niet begeleid minderjarige in België aangekomen en van bij zijn aankomst in België heeft de verzoekende partij school gelopen in een Vlaamse school.

Bij Syntra West heeft de verzoekende partij een bijkomende opleiding gevolgd, met name de module 'Technologie Snack — Tearoom', met het oog op het bekomen van een arbeidsbetrekking in de horecasector, zijnde een knelpuntberoep.

In het kader van deze laatste opleiding kreeg de verzoekende partij een leercontract, die een voltijdse werkovereenkomst voor een periode van één jaar inhield.

De verwerende partij wijst deze voltijdse werkovereenkomst voor een periode van één jaar af, aangezien dit geen arbeidscontract an sich is.

Deze afwijzing is geheel onterecht.

Het regularisatiecriterium zoals verwoord in punt 2.8.B. wordt tevens 'economische regularisatie' genoemd. Gelet de term 'economische regularisatie' kan verondersteld worden dat bij deze regularisatie rekening dient gehouden te worden met de economische belangen en economische perspectieven van de aanvrager, maar tevens van de Belgische samenleving.

De werkbereidheid van de verzoekende partij werd aangetoond aan de hand van de bijkomende opleiding die de verzoekende partij had gevolgd en die hem, in het kader van het leercontract, een voltijdse werkovereenkomst voor een periode van één jaar bezorgde op het moment van de regularisatieaanvraag.

Wat de werkmogelijkheden naar de toekomst toe betreft, waren de verwachtingen tevens positief, gelet op de sector waarin de verzoekende partij werd tewerkgesteld, zijnde de horecasector hetgeen een knelpuntberoep is. Deze verwachtingen zijn ingelost, aangezien de verzoekende partij op heden een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd kan voorleggen, als hulpkok in een restaurant (stuk 2).

De verzoekende partij heeft reeds een bijdrage geleverd aan de Belgische economie. Gelet op zijn voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd zal de verzoekende partij blijvend bijdragen tot de Belgische economie.

De geleverde economische bijdrage aan de Belgische samenleving mag niet onderschat worden, aangezien de verzoekende partij tewerk is gesteld in een knelpuntberoep (stuk 3). Gezien de tekorten op de arbeidsmarkt, en meer specifiek in de horecasector, en het dramatische gevolg dit zal hebben in de toekomst voor de sociale zekerheid, is het aangewezen om de regularisatieaanvragen van mensen die hier reeds geruime tijd op ons grondgebied verblijven en werkwillig zijn, in overweging te nemen.

Daarnaast dient nog toegevoegd te worden dat de verzoekende partij reeds langdurig ononderbroken in België verblijft, zijnde van mei 2005.

Dit langdurig verblijf toont aan dat de verzoekende partij reeds ten volle in de Belgische maatschappij geïntegreerd is, hetgeen tevens een belangrijke pijler is in het kader van een regularisatie.

De strikte interpretatie van de instructies door de verwerende partij heeft voor de verzoekende partij nefaste gevolgen.

De verzoekende partij heeft immers, wegens zijn verblijf van 5 jaar in België, de affiniteit met zijn land van afkomst, Iran, verloren. De verzoekende partij heeft in België een leven opgebouwd, in die mate dat de verzoekende partij België beschouwt als zijn thuisland. Zijn toekomst ligt in België. De toekomst van de verzoekende partij is een stabiele toekomst, aangezien hij een voltijdse arbeidsbetrekking voor onbepaalde duur kan neerleggen.

De verwerende partij had het dossier van de verzoekende partij in zijn geheel moeten beoordelen, in plaats van enkel de criteria opgenomen in de (vernietigde) instructies af te toetsen. Discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid houdt een gevallenstudie in en dient dan ook op die manier beoordeeld te worden.

De verwerende partij heel nagelaten te motiveren waarom in casu de discretionaire bevoegdheid niet werf aangewend. De verwerende partij heeft zich bij de beoordeling van de aanvraag van de verzoekende partij enkel en alleen gebaseerd op de (vernietigde) regeringsinstructies van 19 juli 2009. De discretionaire bevoegdheid werd genegeerd."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven verrat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven daarin verrat. Verder voert verwerende partij aan dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is omdat het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De instructies van 19 juli 2009 houden een verduidelijking in van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande de vernietiging van deze instructies heeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies verder toe te passen. Dit is uiteraard ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

Inzake het criterium 2.8B wordt in de beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker hiervoor niet in aanmerking komt omdat hij geen arbeidscontract heeft voorgelegd, terwijl dit uitdrukkelijk wordt vereist in de instructie en verduidelijkt wordt in het *vademecum*. Verzoeker poogt voor te houden dat het dossier niet in zijn geheel zou zijn beoordeeld maar blijft in gebreke om aan te geven met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de beslissing.

De gemachtigde handelde bij het nemen van zijn beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat inzake het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009, verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moest voorleggen maar hij dit niet doet, hij verklaart werkwilgig te zijn, heeft de module 'Technologie Snack Tearoom' gevolgd met het oog op het bekomen van een arbeidsbetrekking in de sector horeca (zijnde een knelpuntensector), legt een werkbelofte, een leerovereenkomst snackbarexploitant, een verklaring erkende stagetijd en een stageovereenkomst model A voor maar deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn; dat hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, verblijft bij zijn oom en diens Belgische vrouw, legt getuigenverklaringen voor, doet inspanningen om de Belgische taal en gebruiken eigen te maken en heeft school gelopen in een Vlaamse school, alwaar hij de lessen in het Nederlands gevolgd heeft), dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009 zodat dit element dan ook niet in verzoekers voordeel kan weerhouden worden; dat wat betreft het aangehaalde argument dat verzoeker nooit in aanraking is gekomen met de ordediensten en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, opgemerkt dient te worden dat van alle vreemdelingen die in België

verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving; dat verzoeker beweert dat hij omwille van economische, humanitaire en veiligheidsredenen onmogelijk naar Iran kan terugkeren maar dat hij geen persoonlijke bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven terwijl het aan verzoeker is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten, zijn twee asielaanvragen werden afgewezen en op 28 september 2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd waaraan verzoeker echter verkoos geen gevolg te geven en sindsdien illegaal in België verblijft; dat de duur van de procedures – zijnde iets minder dan een jaar (wat betreft de eerste) en iets meer dan een maand (wat betreft de tweede asielprocedure) – ook niet van die aard was om als onredelijk lang beschouwd te worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker voert aan dat de instructies van 19 juli 2009 vernietigd werden en dat de gemachtigde van de staatssecretaris ervan kan afwijken. Hij zet tevens *in fine* van het middel uiteen dat nagelaten werd te motiveren *“waarom in casu de discretionaire bevoegdheid niet werd aangewend”*.

Zoals reeds gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoeker onderzoekt in het licht van de criteria van de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Verzoeker toont in het middel niet aan dat de gemachtigde hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of heeft gesteund op een niet correcte feitenvinding (zie verder). De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet afzonderlijk wordt verduidelijkt dat de aanvraag tevens wordt onderzocht in het kader van een appreciatiebevoegdheid die ruimer is dan de criteria vermeld in de instructie, vormt geen motiveringsgebrek. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is zoals gezegd of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding en of hij rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker zelf heeft aangebracht.

2.4.1. Verzoeker voert inzake het criterium 2.8B aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en dat zijn aanvraag onterecht werd afgewezen omdat hij geen arbeidscontract voorlegde. In het kader van een economische regularisatie kon aan verzoeker volgens hem wel een verblijfsmachtiging worden toegekend.

In zijn aanvraag van 20 november 2009 verwees verzoeker inzake het criterium “werk” naar zijn opleiding waarin hij de module “*Technologie Snack Tearoom*” heeft gevolgd, dat hij in het kader van zijn opleiding bij Syntra over een leerovereenkomst “*snackbarexploitant*” beschikt en over een verklaring erkende stagetijd, dat hij in leercontract is en beschikt over een voltijdse werkovereenkomst voor een periode van één jaar waardoor hij voltijds aan de slag kan in de zaak van zijn oom. Verzoeker wijst erop dat hij bij het verlaten van het grondgebied zijn arbeidsbetrekking in België niet zal kunnen uitoefenen en dat de kans reëel is dat hij zijn werkaanbieding zal verliezen en dat het gaat om een tewerkstelling in een knelpuntberoep, namelijk horeca. Als bijlage bij zijn aanvraag voegt verzoeker ondermeer een deelcertificaat van het met succes volgen van de module “*Technologie Snack – Tearoom*” bij Syntra, een leerovereenkomst snackbarexploitant bij Syntra, een verklaring erkende stagetijd van Syntra in het kader van het aanleren van de functie uitbater van café – snack – tearoom, een stageovereenkomst bij Syntra betreffende zijn arbeidsovereenkomst bij de firma C.V.O.H. I. te Brugge en een lijst met knelpuntberoepen van de VDAB.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij verklaart werkwilgig te zijn, heeft de module ‘Technologie Snack Tearoom’ gevolgd met het oog op het bekomen van een arbeidsbetrekking in de sector horeca (zijnde een knelpuntensector), legt een werkbelofte, een leerovereenkomst snackbarexploitant, een verklaring erkende stagetijd en een stageovereenkomst model A voor. Deze zaken kunnen echter niet in zijn voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.”

De Raad stelt vast dat dit motief steunt op de stukken van het dossier. Het desbetreffende criterium 2.8B zoals vermeld in de vernietigde instructie spreekt inderdaad over een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Verzoeker ontkent niet dat zijn werkovereenkomst in het kader van een leercontract hier niet mee overeenstemt. Verzoeker voert echter aan dat hij veel werkmogelijkheden heeft voor de toekomst omdat hij reeds tewerkgesteld was in een knelpuntberoep.

Het is echter niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de elementen die verzoeker voorlegt in het kader van het criterium “werk en duurzame lokale verankering” niet volstaan om hem een machtiging tot verblijf toe te staan. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt waarom verzoeker hiervoor niet in aanmerking komt (hij heeft geen arbeidscontract voorgelegd) en de omstandigheid dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift een arbeidsovereenkomst opgesteld op 25 oktober 2010 voorlegt, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Er kan bijgevolg geen rekening worden gehouden met dit element dat dateert van na de bestreden beslissing.

Waar verzoeker hiermee aan de Raad zou vragen om zijn aanvraag opnieuw te onderzoeken en te beoordelen, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

2.4.2. Verzoeker voert aan dat hij in België verblijft sedert 2005, dat dit langdurig verblijf aantoonde dat hij geïntegreerd is maar dat hiermee geen rekening werd gehouden omdat enkel gekeken werd naar de criteria opgenomen in de vernietigde instructie.

Verzoeker wees in zijn aanvraag op zijn verblijf in België sedert 10 mei 2005 en zijn verblijf sedertdien bij zijn oom en diens Belgische vrouw, naar het feit dat hij school gelopen heeft in een Vlaamse school waar hij in het Nederlands de lessen volgde en dat dit getuigt van zijn duurzame lokale verankering. Tevens wijst hij op zijn opleiding bij Syntra met het oog op het verkrijgen van een arbeidsbetrekking in de horeca. Hij vermeldde ook dat hij nooit in aanraking kwam met de ordediensten, geen gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid, dat hij alle mogelijke inspanningen doet om zich de Belgische taal en gebruiken eigen te maken en dat zijn oom is aangeduid als voogd.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Hoe goed de duurzame lokale verankering ook moge zijn (betrokkene is geïntegreerd, verblijft bij zijn oom en diens Belgische vrouw, legt getuigenverklaringen voor, doet inspanningen om de Belgische taal en gebruiken eigen te maken en heeft school gelopen in een Vlaamse school, alwaar hij de lessen in het Nederlands gevolgd heeft), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19.07.2009. Dit element kan dan ook niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de ordediensten en geen enkel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

en

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 30.10.2007, werd afgesloten op 21.10.2008 (...). Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 27.08.2009, werd afgesloten op 28.09.2009 (...). Op 28.09.2009 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – zijnde iets minder dan een jaar (wat betreft de eerste) en iets meer dan een maand (wat betreft de tweede asielprocedure) – was ook niet van die aard om als onredelijk lang beschouwd te worden.”

Deze motieven steunen op de elementen zoals die blijken uit het dossier en getuigen bijgevolg van een correcte feitenvinding. Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoeker heeft aangebracht, maar heeft geoordeeld dat deze niet volstaan om aanleiding te geven tot een verblijfsmachtiging. Verzoeker toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, zoals hij nochtans aanvoert in het middel. Ook wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij op 28 september 2009 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, wat hij niet opgevolgd heeft. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Dat hij het er niet mee eens is, volstaat daarvoor niet.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Verzoeker voert geen middelen aan die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET